

ศาสตราจารย์ อาเธอร์ โอคุน (Arthur Okun) สร้างดัชนีความทุกข์ หรือ Misery Index ขึ้นเพื่อเป็นตัวชี้วัดระดับความรุนแรงของปัญหาเศรษฐกิจมหภาค ณ ช่วงเวลา หนึ่ง ๆ ด้วยวิธีการง่าย ๆ คือนำเอาอัตราเงินเฟ้อมาบวกเข้ากับอัตราการว่างงาน แม้ดัชนีความทุกข์จะมีได้ถูกคำนวณขึ้นด้วยวิธีการที่สลับซับซ้อนแต่ความสำคัญของดัชนีนี้โดยตรงที่ตัวเลขซึ่งสรุปให้เห็นถึงระดับความรุนแรงของปัญหาที่บั่นทอนเสถียรภาพด้านเศรษฐกิจของประเทศ นั่นคือ ปัญหาเสถียรภาพด้านราคา (สะท้อนในตัวเลขอัตราเงินเฟ้อ) และปัญหาเสถียรภาพด้านการผลิต (สะท้อนในตัวเลขอัตราการว่างงาน)

และเมื่อภาวะเศรษฐกิจถดถอยกำลังจะคุกคามเสถียรภาพทางเศรษฐกิจของประเทศไทย ในช่วงปีที่ผ่านมาดัชนีความทุกข์ได้ถูกกล่าวขานถึงอีกครั้งบนหน้าหนังสือพิมพ์ของไทยและได้มีการเชื่อมโยงดัชนีตัวนี้กับการดำเนินนโยบายการเงินแบบเป้าหมายเงินเฟ้อ (Inflation Targeting) ของธนาคารแห่งประเทศไทยด้วย โดยนักเศรษฐศาสตร์สำนักเคนส์เซียนในประเทศไม่เห็นด้วยกับการที่ธนาคารแห่งประเทศไทยให้น้ำหนักความสำคัญกับปัญหาเงินเฟ้อมากกว่าปัญหาการว่างงานทั้งนี้สืบเนื่องมาจากนักเศรษฐศาสตร์สำนักนี้เชื่อว่าเส้นฟิลิปส์ (Phillips Curve) ซึ่งแสดงความสัมพันธ์ในเชิงผกผันระหว่างอัตราเงินเฟ้อและอัตราการว่างงานนั้นมีอยู่จริง

บทความนี้ต้องการนำเสนอมุมมองต่อดัชนีความทุกข์เส้นฟิลิปส์และการดำเนินนโยบายการเงินเพื่อรักษาเสถียรภาพทางเศรษฐกิจที่แตกต่างไปจากมุมมองของนักเศรษฐศาสตร์สำนักเคนส์เซียน โดยในบทความนี้จะต้องคำถามถึงควมมีตัวตนอยู่จริงของเส้นฟิลิปส์ในระบบเศรษฐกิจไทยเพราะหากเส้นฟิลิปส์นั้นไม่ได้มีตัวตนในลักษณะของความสัมพันธ์ในระยะยาวที่มีเสถียรภาพ (Stable Long-run Relationship) แล้วธนาคารแห่งประเทศไทยก็จะไม่เผชิญกับสถานการณ์ที่ต้อง “เลือก” เป้าหมายทางเศรษฐกิจที่ต้องการจะบรรลุทั้งปัญหาเงินเฟ้อและปัญหาการว่างงานสามารถที่จะแก้ไขไปพร้อม ๆ กันได้

นอกจากนี้บทความนี้จะนำเสนอแบบจำลองที่เราเห็นว่ามียศกยภาพเพียงพอจะให้มุมมองเกี่ยวกับผลกระทบของนโยบายทางเลือกต่างๆ ซึ่งผลการวิเคราะห์ของแบบจำลองเหล่านี้สามารถนำไปใช้ประกอบการตัดสินใจเลือกนโยบายที่เหมาะสมสำหรับการรักษาเสถียรภาพทางเศรษฐกิจได้ โดยแบบจำลองที่เรานำเสนอในบทความนี้ ได้แก่ แบบจำลอง Structural Vector Autoregression (SVAR) และแบบจำลอง Dynamic Stochastic General Equilibrium (DSGE)

Misery Index, which is first proposed by Arthur Okun, indicates the severity of current economic problems. This index can be calculated by summing an inflation rate with an unemployment rate. Therefore, the index indicates instability inherited in domestic economy, namely, price instability and production instability.

This index was resurfaced in Thai newspaper late last year, at the times global recession was imminent. Several Keynesian economists criticized the Bank of Thailand's monetary policy conduct, which focuses mainly on controlling inflation, i.e., inflation targeting. They argued that the Bank of Thailand put more emphasis on the less-concerned problem, i.e., inflation, instead of the more serious problem, i.e., unemployment. Since they believe that the two goals cannot be achieved at the same time, according to the Phillips curve, the Keynesians think the Bank of Thailand made a wrong choice in handling the inflation-output trade-off.

This paper would like to give a more balanced views on the misery index, the Phillips curve, and the current monetary policy. We first investigate empirically the existence of the Phillips curve. If there is no long-run tradeoff between inflation and output, then the Bank of Thailand is able to achieve both goals of price stability and output stability simultaneously.

In addition, we will use additional analytical tools, namely Structural Vector Autoregressive Model (SVAR) and Dynamic Stochastic General Equilibrium model (DSGE) to study the effectiveness of monetary policy in an open economy model.